

ΤΑ ΙΕΡΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

“Αν μπορούσε ν’ αφιερωθεί κι αυτό σέ κάποιον, θά τάφιερωνα σὸ «*χὺδην λαφ*» πού νομίζει γιὰ ἐχθρούς του μονάχα τοὺς Βουλγάρους καὶ τοὺς Τούρκους.

Ἀπὸ τὸν καιρὸ πού γίνηκα δημοτικιστὴς, δὲ βρίσκω ἡσυχία μέσα στὸ σπίτι μου. Ἀνθρώπος δικός μου καθαρεβουσιάνος, γιατί είναι ἡλικιωμένος καὶ φοβερά φανατικός, γιατί διαβάζει ἐκκλησιαστικά βιβλία, μοῦ ἔχει καταντήσει βραχνάς! Φοβάμαι κάθε κουβέντα, γιατί δὲ ξέρω πῶς διάβολο κατασταλάζει σὲ γλωσσοφάγωμα! Καὶ τί γλωσσοφάγωμα! Ξεφυτρώνει τὸ Εὐαγγελικό, ἡ θεία καθαρεύουσα τῆς Ἀγίας Γραφῆς πού προσπαθᾶμε νὰ χαλάσουμε, οἱ ἀφορισμοὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἕνα σωρὸ τέτια. Εἶχα ἀπελπιστεῖ, ὅχι γιὰ νὰ τὸν πείσω, ἀλλὰ γιὰ τὸ καθημερινὸ φόρτωμα πού μοῦ γινότανε, προσπαθώντας καλὰ καὶ σώνει, νὰ μὲ σώσῃ ἀπὸ «τὴν ὁδὸν τῆς ἀπωλείας!»

Δὴ καὶ λίγες μέρες, μοῦ ἔδωσαν τὸ φυλλαδάκι τοῦ κ. Μανώλη Τριανταφυλλίδη «Τὰ Εὐαγγέλια κι’ ὁ Ἀτικισμός». Τὸ διάβασα, ὑπογράμμισα τὸ μέρος πού ὁ Ἅγιος Σπυρίδωνας τσακώθηκε μὲ τὸν καθαρεβουσιάνο Τριφύλιο, γιατί ἔλεγε τὸν «Κράββατον» «Σκίμποδα», καὶ ἀνοιχτὸ τὸ ἔβαλα κρυφὰ ἀπάνω στὸ τραπέζι τοῦ καθαρεβουσιάνου μου.

Τὸ εἶχα ξεχάσει.

Ντέ, ἐκεῖ πού διάβραζα, ἀνοίγει δίπλα μου ἡ πόρτα καὶ μοῦ παρουσιάζεται πάλι, σὺν κατσωφισαμένος, κρατώντας στὰ χέρια του ἕνα θεόρατο δεμένο παπαδίστικο βιβλίο τὸ «Πηδάλιον τῆς Ἐκκλησίας!» δηλαδή «Ὅλοι οἱ ἱεροὶ καὶ θεοὶ κανόνες τῶν Ἀγίων καὶ πανευφύμων Ἀποστόλων, τῶν Ἀγίων Οἰκουμενικῶν καὶ Τοπικῶν Συνόδων κτλ.κτλ.» ἐκδοσὴ Ἀντ. Στ. Γεωργίου τοῦ 1886, μὲ ἐπίσημη ἀναγνώριση ἀπὸ τὴν Ἱερὴ μας Σύνοδο κτλ.

Φαντάσου τὴν τρεμουλα μου! Κατάλαβα, ὅτι ὅλη αὕτὴ ἡ ἱστορία πού θὰ γινότανε, θάταν ἀπάντησι στὸ φυλλαδάκι πού βρήκε στὸ τραπέζι του. Ὡχ! ἀφορισμούς, βρισιὰς στοὺς μαλλιαροὺς κι ἀσκοπερὶ συζητήσεις καὶ χασομέρια ἀπὸ τὴ δουλιὰ μου.

Τὰπίθωσε μπροστά μου ἀπάνω στὰ χαρτιά πού ἔγραφα καὶ στέκοντας ὀρθὸς ἀπὸ πάνω μου, ἀνοίξε τὸ μεγάλο ὀξώφυλλο, γύρισε μὲ προσοχὴ τὰ χοντρά μεγάλα φύλλα, σταμάτησε σὲ μιά ἀπὸ τίς πρώτες σελίδες καὶ δείχνοντας μὲ τὸ δάχτυλό του, «Διάβασε δὴ», μοῦ λέει ἐπιταχτικά.

Καὶ διάβραζα ἄθελα αὐτά:

Ἰσον ἀπαράλλακτον τοῦ Πρωτοτύπου Ἱεράμματος τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Νεοφύτου τοῦ Ζ΄.

«..... Κατὰ τὴν πρώτην ἡμῶν Πατριαρχίαν προσηνήθη ἡμῖν τουτὶ τὸ νεοτύπωντον Κανονικόν...» Ἐπὶ σκοπῷ ἵνα θεωρηθῇ καὶ ἀνακριθῇ τύποις ἐκδοθῇ εἰς κοινὴν τῶν ὀρθοδόξων ὠφέλειαν ἀνεκοινώσαμεν λοιπὸν τὰ περὶ τῆς Βίβλου τοῖς τότε ἐνδημοῦσι καὶ συνεδριάζουσι πανιερωτάτοις Ἀρχιερεῦσι πάντων δὲ σιναινεσάντων, μόνος ὁ ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει γεγὼνὼς Πατριάρχης πρῶην Κωνσταντινουπόλεως Κύριος Γεράσιμος, Δέρκων ὢν τῷ τότε, σὺν αὐτῷ δὲ καὶ ὁ πρῶην Λαρίσης Μελέτιος, εἰς μὲν τὴν θεωρίαν ἐνέδωκαν, τύποις δὲ ἐκδοθῆναι ἀντέφησαν, προτείναντες, ὅτι οὐ δεῖ τὰ κανονικὰ τῆς Ἐκκλησίας περὶ φράσεως ἐκδιδόσθαι, ἵνα μὴ τὰ τῶν ἱερῶν Κανόνων γνώριμα γίνωνται τῷ *χὺδην λαφ*. Ἄλλ’ ἡμῶν ἀντικρουσασμένων, ὅτι εἰ ταῦτα οὕτως ἔχει οὐκ ἔδει ὅλως οὐδὲ τῇ Ἑλλάδι φωνῇ ἀπαρχῆς τοῖς ἱεροῖς ἐκδοθῆναι κανόνας, καθότι *τῷ τότε καιρῷ καθομιλουμένην ὑπῆρχεν αὕτη καὶ αὐτοῖς τοῖς βαναύσοις καὶ χειροτέχνοις* ταῦτα (φωμὲν) ἡμῶν ἀντικρουσασμένων, μάταιος ὁ ἐκείνων λόγος καὶ ἀνίσχυρος ἀπεδείχθη...»

Μόλις ἔφτασα ἐδῶ, ἔστρεψα τὴν καρέκλα μου καὶ μὲ γέλοιο τοῦ λέω. «Τὰ βλέπεις λοιπὸν πού στέλεγα».

Δὲ μίλησε. Ἐφυγε λυπημένος. Οἱ σκουριασμένες παλαιῖκές ἰδέες, εἴτανε πιά σαρακαφαγωμένες ἀπὸ τίς συζητήσεις τόσον καιρὸ καὶ τὰ λόγια τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνα τὸν τάραξαν, τὸν ἐρέθισαν καὶ τὸν ἔκαναν νὰ ψάξῃ ἀμέσως, νὰ διαβάσῃ τὰ ἱερά του βιβλία καὶ ἀπὸ αὐτὰ νὰ ξαναζωντανέψῃ τὴν πίστη του καὶ νὰ ἐξαγνιστῇ ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν καὶ τὸν πειρασμό, πού τοῦ μπήκε μέσα του. Μὰ ψάχνοντας, βρήκε τοῦ Πατριάρχου τὸ γράμμα τὸ ἐπίσημο καὶ ἀποσφραδίστηκε ἡ πίστη του γιὰ τὴν ἁγία ὑπόστασι τῆς καθαρεύουσας!

Τὸ μεσημέρι στὸ τραπέζι, μοῦ ἔλεγε, μὲ ἡσυχὸν πιά τόνο, ὅτι ἔχουμε δίκαιο οἱ δημοτικιστὲς, γιατί τώρα βλέπει καθαρά, ὅτι οἱ γραμματισμένοι γιὰ νὰ μὴ τοὺς καταλαβαίνει ὁ «*χὺδην λαφ*», θέλουνε νὰ τὸν κρατᾶνε στραβὸ μὲ τὴν ἀκατανόητη καὶ ἀψυχὴ αὕτὴ γλῶσσα, γιὰ νὰ τοῦ τὴν ἐξηγᾶνε ὅπως τοὺς συμφέρει καὶ νὰ τὸν κοροϊδεύουνε.

«Μὰ εἶναι καὶ λογικό, μοῦ λέει, σὰ σὲ συμπέρασμα, ὅτι ὅλα τὰ ἱερά κείμενα γράφθηκαν στὴ γλῶσσα τοῦ λαοῦ».

Μ. ΓΚΙΩΝΗΣ